

ABRvS van 20 oktober 2010, LJN: BO1165, zaaknr. 200905009/1/H3

<http://www.rechtspraak.nl/ljn.asp?ljn=BO1165>

Art.: art. 1, aanhef en sub b, 3, lid 1, 10, lid 1, aanhef en sub c en 10, lid 2, aanhef en sub e, en 7, lid 2, van de Wob, art. 28 en 38 Wjsg

Trefw.: aanbesteding, bestuurlijke aangelegenheid, afbakening plicht tot openbaarmaking, opvraagbaarheid, informatie die reeds openbaar is, handelsregister, BIG-register, bedrijfs- en fabricagegegevens, vog-rp, persoonlijke levenssfeer rechtspersoon, persoonlijke levenssfeer bestuurders, bestuurlijke lus

Samenvatting

De term “bestuurlijk” moet bij de toepassing van de Wob ruim worden opgevat. Deze heeft betrekking op het openbaar bestuur in al zijn facetten. De gevraagde documenten hebben betrekking op de wijze waarop de Staat omgaat met openbare aanbestedingen. Daarmee betreft het verzoek een bestuurlijke aangelegenheid.

Zoals de minister ter zitting heeft meegedeeld, worden de modellen alsmede de namen van de inschrijvers voor de aanbesteding desgevraagd aan een ieder die daarom verzoekt toegestuurd. Gelet hierop heeft de minister zich naar het oordeel van de Afdeling op het standpunt kunnen stellen dat deze informatie al openbaar is en door de minister derhalve niet meer openbaar kan worden gemaakt. Dat geldt ook voor de informatie bij de KvK, die ingevolge de Handelsregisterwet 2007 al openbaar is en voor een ieder opvraagbaar bij de KvK. De verlangde tabel voor financiële opgaven bevat slechts informatie over de gemiddelde jaaromzet van de inschrijvers. Deze informatie is ook opgenomen in de jaarrekeningen van de betreffende inschrijvers en derhalve opvraagbaar bij de KvK, zodat deze geacht wordt openbaar te zijn. De minister behoeft deze informatie derhalve niet meer anderszins openbaar te maken.

Ook informatie uit het BIG-register is openbaar. De minister kan deze informatie niet meer openbaar maken. De plicht tot openbaarmaking ingevolge de Wob heeft geen betrekking op informatie die reeds openbaar is. Het betoog van Voorzorg over artikel 7, tweede lid, van de Wob behoeft derhalve geen bespreking.

Dat de overigens verlangde documenten door de inschrijvers vertrouwelijk zijn overgelegd, is niet in geschil. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen dient artikel 10, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wob naar zijn aard restrictief te worden uitgelegd. Van bedrijfs- en fabricagegegevens is slechts sprake, indien en voor zover uit die gegevens wetenswaardigheden kunnen worden afgelezen of afgeleid met betrekking tot de technische bedrijfsvoering of het productieproces dan wel met betrekking tot de afzet van de producten of de kring van afnemers en leveranciers. De Afdeling kwalificeert als zodanig: de stukken inzake onderaanneming, referenties, tarieven, verzekeraars, organisatie en plan van aanpak alsmede een rekeningafschrift betreffende een betaling aan de overheid.

Met betrekking tot de ingevulde aanvraagformulieren voor een verklaring omtrent het gedrag voor rechtspersonen (vog-rp) ex artikel 28 Wjsg en de besluiten daarop oordeelt de Afdeling als volgt. Zoals eerder overwogen kan titel 2A van de Wjsg betreffende de verwerking van strafvorderlijke gegevens niet worden aangemerkt als een aan de Wob derogerende uitputtende regeling. Het subsidiaire standpunt van de minister dat het belang van openbaarheid niet opweegt tegen het belang van de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer als bedoeld in artikel 10, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wob kan de rechterlijke toets wel doorstaan. De Afdeling volgt de minister in zijn stelling dat het aanvraagformulier vog-rp en alle bijlagen daarbij standaardmodellen zijn en derhalve reeds openbaar. Voor zover de formulieren gegevens bevatten die in de privésfeer liggen, heeft de minister met een beroep op artikel 10, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wob mogen weigeren deze gegevens openbaar te maken. Ook heeft de minister zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de beslissingen op de aanvragen zodanig raken aan de persoonlijke levenssfeer van de bestuurders van de betrokken inschrijvers dat het belang van openbaarheid niet opweegt tegen het belang van de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van de bestuurders van de betrokken inschrijvers. Het betoog van Voorzorg dat de minister slechts de afwijzende beslissingen op de aanvragen niet

openbaar hoeft te maken, wordt verworpen. Zoals de minister terecht uiteen heeft gezet, zou het volgen van dit standpunt tot gevolg hebben dat uit het uitblijven van openbaarmaking van een vog-rp kan worden afgeleid dat kennelijk reden bestond de vog-rp te weigeren. Zie voor de tussenuitspraak (bestuurlijke lus), ABRvS van 14 april 2010, LJN: BM1054, zaaknr. 200905009/1/HR.

Noot

1. De betekenis van deze uitspraak betreft in de eerste plaats de gelding van de Wob met betrekking tot de documenten in een aanbestedingsprocedure door de overheid. Daarbij gaat het in het bijzonder om het begrip bestuurlijke aangelegenheid en de invulling van de absolute weigeringsgrond bedrijfs- en fabricagegegevens. Voor een goed begrip dient deze uitspraak in samenhang met de tussenuitspraak (bestuurlijke lus) van 14 april 2010, LJN: BW1054, gelezen te worden. Daarin heeft de Afdeling vastgesteld dat het (unierechtelijke) aanbestedingsregime niet derogeert aan de Wob. Van meer algemene betekenis is de nadere afbakening van de openbaarmakingsplicht ingevolge de Wob in relatie tot (a) formulieren (modellen), (b) bij het bestuursorgaan opvraagbare informatie en (c) informatie in openbare registers. Dat bredere belang geldt ook voor het onderdeel inzake de openbaarheid van een vog-rp, de verklaring omtrent het gedrag van een rechtspersoon. Deze aspecten komen hierna achtereenvolgens aan bod, te beginnen met de geldende wet- en regelgeving inzake de vertrouwelijkheid van gegevensverstrekking in het kader van een door de overheid geïnitieerde aanbestedingsprocedure.

2. Aanbestedingsrecht is in hoge mate unierecht. Richtlijn 2004/18/EG inzake de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor werken leveringen en diensten bepaalt in artikel 6: “met name in artikel 35, lid 4, en artikel 41 over de plichten inzake de bekendmaking van gegunde overheidsopdrachten en informatieverstrekking aan gegadigden en inschrijvers, en met inachtneming van de nationale wetgeving waaronder hij valt, maakt een aanbestedende dienst de informatie die hem door een economisch subject als vertrouwelijk is verstrekt niet bekend; hieronder vallen met name fabrieks- of bedrijfsgeheimen en de vertrouwelijke aspecten van de inschrijvingen.” Deze bepaling betreft derhalve de informatieverstrekking aan gegadigden en inschrijvers. Genoemde richtlijn is in algemene zin geïmplementeerd via de Raamwet EEG-voorschriften aanbestedingen. Artikel 2 hiervan voorziet in een delegatiegrondslag inzake een nadere regeling bij amvb. Artikel 6 van het Besluit aanbestedingsregels voor overheidsopdrachten (Bao) luidt als volgt: “Onverminderd de artikelen 29, 35, 36 en 41 en met inachtneming van de Wet openbaarheid van bestuur maakt een aanbestedende dienst de vertrouwelijke informatie die hem door een ondernemer is verstrekt niet openbaar.” Artikel 29 betreft de concurrentiegerichte dialoog, de artikelen 35 en 36 de vooraankondiging (kopersprofiel) en artikel 41 de beslissingen inzake de sluiting van een raamovereenkomst, de gunning of de toelating tot een dynamisch aankoopstelsel. Deze bepalingen zien derhalve specifiek op de gegevensverstrekking aan gegadigden en inschrijvers, liggen derhalve in de lijn van artikel 6 van richtlijn 2004/18/EG.

In deze procedures is in het bijzonder de weigeringsgrond in artikel 41, vijfde lid, Bao van belang. Deze bepaling luidt: “Een aanbestedende dienst deelt bepaalde gegevens betreffende de gunning van de overheidsopdrachten, de sluiting van raamovereenkomsten of de toelating tot een dynamisch aankoopstelsel als bedoeld in het eerste lid, niet mee indien openbaarmaking van die gegevens de toepassing van de wet in de weg zou staan, met het openbaar belang in strijd zou zijn, de rechtmatige commerciële belangen van ondernemers zou kunnen schaden, of afbreuk aan de eerlijke mededinging tussen hen zou kunnen doen.”

Mede in het licht van deze bepalingen is de kern van artikel 6 Bao het verbod op openbaarmaking door de aanbestedende dienst van door een ondernemer verstrekte vertrouwelijke informatie, mede in relatie tot de Wob.

3. In de eerdere procedure bij de Afdeling, resulterend in de genoemde Afdelingsuitspraak van 14 april 2010, stond de vraag centraal of de Wob van toepassing was. De minister van justitie meende van niet, want had met voorbijgaan van deze wet het verzoek om openbaarmaking op grond van artikel 41, vijfde lid, Bao afgewezen. In beroep heeft de rechtbank Maastricht het

hiertegen door Voorzorg ingestelde beroep gegrond verklaard omdat het Bao geen wet in formele zin is, dus niet aan de Wob kan derogeren. In het verlengde van zijn vaste rechtspraak, in het bijzonder zijn uitspraak van 17 september 2003, JB 2003/313, oordeelt de Afdeling dat de Wob als algemene openbaarmakingsregeling slechts wijkt voor bijzondere openbaarmakingsregelingen met een uitputtend karakter die zijn neergelegd in wetten in formele zin (artikel 2 Wob). Het Bao is geen wet in formele zin maar een amvb, zodat deze niet aan de Wob kan derogeren. De implementatie van een richtlijn via een amvb, zoals in het geval van het Bao, maakt dit niet anders. “Alleen een implementatieregeling in de vorm van een wet in formele zin kan een openbaarmakingsregeling inhouden die voorrang heeft boven de Wob”, aldus de Afdeling.

Wel dient nagegaan te worden of de Wob mogelijk in strijd komt met de richtlijn. Uit de zinsnede “en met inachtneming van de nationale wetgeving waaronder hij valt” in artikel 6 van richtlijn 2004/18/EG leidt de Afdeling af dat dit artikel geen uitputtend karakter heeft en zich dus niet verzet tegen toepassing van de Wob in het voorliggende geval. Of deze aanname wettshistorisch en systematisch juist is, is de vraag, maar afgaande op de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake verordening nr. 1049/2001 (toegang tot documenten) is aannemelijk dat het Hof thans – teleologisch – op vergelijkbare wijze zou oordelen.

De Afdeling concludeert vervolgens dat de minister bij het besluit op bezwaar ten onrechte niet aan de Wob heeft getoetst en draagt de minister op grond van artikel 39, zesde lid, van de WRvS (thans artikel 49, zesde lid, WRvS) op om binnen een nader genoemde termijn het bezwaar op grond van de Wob te beoordelen en de uitkomst daarvan aan de Afdeling toe te zenden. In een nieuw besluit van 21 mei 2010 op bezwaar heeft de minister de weigering van het openbaarmakingsverzoek gehandhaafd. Dit besluit is ingevolge de artikelen 6:18, eerste lid en 6:19, eerste lid, Awb, in samenhang met artikel 6:24 Awb, voorwerp van het geding, resulterend in de hiervoor opgenomen uitspraak.

4. In de weigering op bezwaar heeft de minister zich primair op het standpunt gesteld dat het verzoek van Voorzorg geen betrekking heeft op een bestuurlijke aangelegenheid in de zin van artikel 3, eerste lid, Wob, want het aangaan van privaatrechtelijke rechthandelingen zou betreffen. Zoals te verwachten gaat dit argument bij de Afdeling snel van tafel. De term “bestuurlijk” moet ruim worden opgevat, heeft immers betrekking op het openbaar bestuur in al zijn facetten. De wijze waarop de Staat omgaat met openbare aanbestedingen is derhalve een bestuurlijke aangelegenheid in de zin van artikel 3, eerste lid, van de Wob. Hiermee staat vast dat aanbestedingen van overheidswege onder de werkingssfeer van de Wob vallen.

5. Hoewel dit niet uit de motivering blijkt, gaat de Afdeling wat de openbaarmaking van documenten inzake aanbestedingsprocedures van de overheid uit van een richtlijnconforme inkleuring van de weigeringsgrond in artikel 10, eerste lid, sub c, van de Wob: bedrijfs- en fabricagegegevens die door natuurlijke personen of rechtspersonen vertrouwelijk aan de overheid zijn meegedeeld. Zie in het bijzonder de overwegingen 2.7.1. t/m 2.7.7. Dit in tegenstelling tot het uitgangspunt van een restrictieve uitleg van deze weigeringsgrond in de vaste rechtspraak van de Afdeling. Dat kan echter ook niet anders. Het zou vreemd zijn als gegadigden en inschrijvers via een Wob-verzoek over meer informatie zouden kunnen beschikken dan op basis van de specifieke regeling omtrent hun informatierechten in het Bao, ter implementatie van richtlijn 2004/18/EG. Een andere uitleg van de Wob-aanspraken zou de werking van de implementatieregeling in samenhang met de achterliggende richtlijn ondermijnen. De consequentie is dat de Wob voor betrokkenen geen gevoegde waarde heeft uit een oogpunt van bewijsverkriging. Zie in dit verband tevens de op 19 februari 2010 in werking getreden Wet implementatie rechtsbeschermingsrichtlijnen aanbesteden (Wira), Stb. 2010, 39.

6. Een belangrijk element in deze uitspraak is de afbakening van de informatierechten op grond van de Wob in relatie tot: (a) op verzoek verkrijgbare informatie en (b) openbare informatie in het handelsregister en in het BIG-register (openbare registers). De volgende uitgangspunten liggen hieraan ten grondslag. Allereerst de opvatting dat informatie die bij het bestuursorgaan zelf

of elders voor een ieder opvraagbaar is, geacht wordt openbaar te zijn. Zoals de Afdeling overweegt: “De plicht tot openbaarmaking ingevolge de Wob heeft geen betrekking op informatie die reeds openbaar is.” Dit aangevuld met een tweede uitgangspunt, dat informatie die openbaar is of als zodanig geldt, niet meer anderszins openbaar gemaakt behoeft te worden. De Afdeling gaat dan ook niet in op het betoog van Voorzorg op grond van artikel 7, tweede lid, Wob inzake de vorm van informatieverstrekking.

Hoewel de motivering van de Afdeling op het eerste gezicht overtuigend is, de Wob is immers bedoeld als aanvullende openbaarmakingsregeling, heeft de effectuering van deze uitgangspunten grote consequenties voor stelsel en toepassingspraktijk van de Wob. Vooral door de ontwikkeling van een elektronisch bestuur, in het bijzonder via de elektronische beschikbaarstelling van aanvraagformulieren c.a. op de websites van bestuursorganen en de inrichting van basisregistraties en andere – al dan niet openbare – registers.

7. Het oordeel van de Afdeling dat op verzoek verkrijgbare en elektronisch beschikbare modellen (formulieren) als zodanig niet (meer) op verzoek openbaar gemaakt behoeven te worden, staat op gespannen voet met de aanspraak op “informatie neergelegd in documenten” in artikel 3, eerste en tweede lid, Wob jo. de betekenis van het begrip document in artikel 1, aanhef en sub a, Wob. De Afdeling maakt immers onderscheid tussen het – structurerende - formulier of model en de betreffende informatie. Dat geen openbaarheidsaanspraak bestaat met betrekking tot formulieren en modellen als zodanig is terecht. Gaat het echter om ingevulde formulieren c.a., dan leidt een dergelijke splitsing vrijwel onvermijdelijk tot informatieverlies indien het Wob-verzoek mede betrekking heeft op de via een dergelijk formulier verstrekte gegevens. Nog afgezien van de administratieve lasten die met een dergelijke splitsing gepaard gaan. Een tweede punt is de betekenis van artikel 7, tweede lid, aanhef en sub b, Wob. Deze bepaling schrijft voor dat een bestuursorgaan de informatie verstrekt in de door de verzoeker verzochte vorm tenzij de informatie reeds in een andere, voor de verzoeker gemakkelijke toegankelijke vorm voor het publiek beschikbaar is. Wanneer de Afdeling bij zijn opvatting blijft, is deze bepaling illusoir geworden. Deze constatering roept tevens een andere vraag op. Deze bepaling is in de Wob opgenomen in het verlengde van de implementatie van het Verdrag van Aarhus en de daarop betrekking hebbende richtlijn inzake de openbaarmaking van milieu-informatie. In het licht hiervan dringt de vraag zich op of deze (vorm van) inperking van Wob-aanspraken zich op alle punten verdraagt met internationale en unierechtelijke verplichtingen. Ik denk van niet, al was het maar omdat de overheid verplicht is de openbaarmaking van milieu-informatie op verzoek te faciliteren. Vgl. artikel 3, vierde lid, Wob. In deze uitspraak lijkt de Afdeling zich er geen rekenschap van te geven dat de administratieve lasten voor burgers bij hun openbaarmakingsverzoeken sterk zullen toenemen, nog afgezien van de impliciete toeneming van daaraan verbonden kosten (tarieven).

8. Het door de KvK gehouden Handelsregister is een openbaar register. Artikel 21, eerste lid, van de Handelsregisterwet 2007 bepaalt dat nader aangegeven gegevens en de krachtens wettelijk voorschrift gedeponeerde bescheiden door een ieder kunnen worden ingezien. Ingevolge artikel 22, eerste lid, worden afschriften van of uittreksels uit de gegevens en bescheiden, bedoeld in artikel 21, ook in elektronische vorm verstrekt. De beschikbaarheid van genoemde gegevens en bescheiden is echter niet onbeperkt. Ingevolge artikel 23 van deze wet kunnen bij amvb beperkingen worden gesteld ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer van de personen die in het handelsregister staan ingeschreven. Zie hieromtrent artikel 51 van het Handelsregisterbesluit 2008 inzake de beperking van de verstrekking van adresgegevens. In de uitvoeringspraktijk worden op deze grond ook overigens nog beperkingen toegepast. De openbaarheid van het BIG-register op grond van de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg (Wet BIG) is beperkt tot: (a) een nader afgebakende openbare kennisgeving door de minister van iedere inschrijving, aantekening of doorhaling in het register in de (elektronische) Staatscourant (artikel 11) en (b) gegevensverstrekking op verzoek van een ieder (in het bijzonder artikel 12 jo. artikel 6 van het Registratiebesluit BIG). De voor derden beschikbare informatie is derhalve slechts een deel van de via de BIG-registers opgeslagen gegevens. Het gaat hier dus om semi-openbare registers.

Wat het Handelsregister betreft nog een aanvullende kanttekening. De Afdeling verwijst bij de afwijzing van het verzoek om openbaarmaking van de tabel voor financiële opgaven (2.6.3.) naar de opname van de betreffende informatie in de jaarrekeningen van de betreffende inschrijvers die opvraagbaar zouden zijn bij de KvK. Inderdaad bestaat een deponeringsplicht met betrekking tot jaarrekeningen. Feit van algemene bekendheid is echter dat deze deponeringsplicht niet steeds wordt nageleefd. Door te verwijzen naar de wettelijke regeling, zonder zich ervan te vergewissen of de betreffende informatie wel bij de KvK beschikbaar is, belast de Afdeling de verzoeker met het risico van een gebrekkige naleving van de betreffende informatieverplichtingen. Dit kan toch niet de bedoeling zijn. Tenminste dient toch de eis gesteld te worden dat de onder de Wob verlangde informatie elders feitelijk aanwezig en toegankelijk is.

De betreffende overwegingen in de hiervoor opgenomen Afdelingsuitspraak leiden er toe, dat de vraag of sprake is van een Wob-aanspraak op informatie toegespitst zal moeten worden op de vraag welke aanspraken op informatie de Wob-verzoeker geldend kan maken met betrekking tot de (semi-)openbare registers. Door de sterke toeneming van in het openbaar domein beschikbare informatie zal de toepassing van de Wob en de daaraan te ontleen aanspraken dus veel complexer worden.

9. Het openbaarmakingsverzoek had tevens betrekking op de ingevulde vragenformulieren voor een verklaring omtrent het gedrag voor rechtspersonen, de zgn. vog-rp, alsmede de besluiten op deze aanvragen. Dit onderdeel van deze uitspraak verdient bijzondere aandacht. Ook op dit punt probeert de minister de Wob buiten de deur te houden door een beroep te doen op het beweerd gesloten en dus aan de Wob derogerende verstrekkingenregime in titel 2A van de Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens. Tevergeeft, zoals bekend had kunnen zijn na de Afdelingsuitspraak van 7 november 2007, JB 2007/226 m.nt. dzz. Subsidiar doet de minister een beroep op artikel 10, tweede lid, sub e, Wob, de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer.

De Afdeling splitst de besluitvorming inzake dit onderdeel van het openbaarmakingsverzoek vervolgens in 3 elementen. In navolging van het oordeel van de minister krijgt het aanvraagformulier vog-rp en alle bijlagen daarbij de kwalificatie standaardmodellen en gelden dus als (reeds) openbare informatie (zie hiervoor). Aldus is een deel van het informatieverzoek buiten de toepassing van de Wob geplaatst.

Vervolgens onderscheidt de Afdeling tussen: (a) de gegevens op de formulieren die in de privésfeer liggen en (b) de beslissingen op de aanvragen. De minister heeft de verstrekking van gegevens in de privésfeer mogen weigeren op basis van de weigeringsgrond in artikel 10, tweede lid, sub e, Wob. Wat verrast is dat de Afdeling voorts oordeelt dat de beslissingen op de aanvragen zodanig raken aan de persoonlijke levenssfeer van de bestuurders van de betrokken inschrijvers dat het belang van de openbaarheid niet opweegt tegen het belang van de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van bestuurders van de betrokken inschrijvers. De besluiten omtrent het al dan niet toekennen van een verklaring omtrent het gedrag van rechtspersonen wordt derhalve aangemerkt als persoonsgegevens van de bestuurders en als zodanig beschermd onder artikel 10, tweede lid, sub e, Wob.

10. Mijn kritiek betreft het tweede onderdeel, te weten het (impliciet) kwalificeren van een besluit inzake een vog-rp. als persoonsgegeven(s) van de betreffende bestuurders. Deze aanname staat op gespannen voet met de verbijzondering van het regime inzake persoonsgegevens, als onderdeel van het grondrecht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer in artikel 10 van de grondwet, artikel 8 van het EVRM en de artikelen 7 en 8 van het Handvest van de grondrechten. Rechtspersonen zijn expliciet uitgesloten van de bescherming van persoonsgegevens (zie ook richtlijn 95/46/EG en het Europees Data Verdrag van 1981). Dat is recent nog eens bevestigd door het Hof van Justitie in zijn prejudiciële uitspraak van 9 november 2010 (Schecke en Eifert t. het Land Hessen), zaaknr. C-92/09 en C-93/09 (publicatie landbouwsubsidies op internet). Hierin heeft het Hof bepaald dat rechtspersonen met betrekking tot de publicatie van hun gegevens op internet slechts een beroep kunnen doen op de door de artikelen 7 en 8 van het Handvest geboden bescherming voor zover uit de officiële naam van de rechtspersoon de identiteit van een of meer natuurlijke personen blijkt (r.o. 52 en 53). In casu ging het om een

Duitse personenvennootschap, waarbij de naam van de vennootschap bestond uit de namen van de vennoten. Uit het vervolg van deze uitspraak blijkt, dat het Hof ook dit type rechtspersonen qua gegevensbescherming niet op één lijn stelt met natuurlijke personen, want veel eerder tot een evenredige beperking van gegevensbescherming (rechtvaardig evenwicht) concludeert (r.o. 88 en 89). Op dit punt is het oordeel van de Afdeling in de voorliggende uitspraak in strijd met het unierecht. Via de omweg over de privacy van de bestuurders wordt de bescherming van bedrijfs(vertrouwelijke) gegevens van rechtspersonen in algemene zin onder het regime inzake de bescherming van persoonsgegevens gebracht. Hierdoor is informatie inzake rechtspersonen immers de facto als persoonsgegeven(s) gekwalificeerd, want herleidbaar tot de bestuurders als natuurlijke personen.

Hoewel ik dat in deze noot niet kan uitwerken, heeft dit oordeel van de Afdeling grote consequenties, zowel dogmatisch als in de uitvoeringspraktijk. Er is dan ook alle reden voor een heroverweging op dit punt. Temeer daar er alternatieven zijn om - zo gewenst - een vog-rp uit de openbaarheid te houden. Het aanknopingspunt is reputatiebescherming van de rechtspersoon. Die is in ieder geval gegarandeerd onder de artikelen 10, tweede lid, en 8 EVRM en artikel 7 Handvest. Vanuit deze invalshoek zou men theoretisch nog bij de privacy-weigeringsgrond in artikel 10, tweede lid, sub e, Wob kunnen uitkomen, maar wetshistorie en artikel 10, derde lid, staan daaraan in de weg. Waarom echter niet een grondrechtelijk ingekleurd artikel 10, tweede lid, sub g, Wob ingeroepen?

G. Overkleeft-Verburg